

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ μᾶς συνεκέντρωσε καί πάλι σήμερα, μετά τή θερινή ἀνάπαυση, ὑπό τή σκέπη τοῦ πολιούχου τῆς Βεροίας, τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ νέου, στήν πρώτη ἱερατική σύναξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, στό ὁποῖο εἰσήλθαμε τήν 1η Σεπτεμβρίου.

Μᾶς συνεκέντρωσε σέ μία ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἐορτάζουμε τή μνήμη τῆς πρώτης πολιούχου τῆς Βεροίας, τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Ἱερουσαλήμ καί τῶν τριῶν τέκνων αὐτῆς, ἁγίων Σεκενδου, Σεκενδίκου καί Κηγόρου, τοὺς ὁποίους τιμοῦμε ἰδιαίτερως ἐδῶ στόν ναό τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ὅπου φυλάσσεται καί ἡ σεπτή καί χαριτόβρυτος κἀρα τῆς ἁγίας.

Θέλω νά πιστεύω ὅτι ἡ θερινή ἀνάπαυση πού προηγήθηκε καί εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν ἀνάπαυση τῆς σαρκός ἀλλά καί γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν οἰκογενειακῶν καί λοιπῶν ὑποχρεώσεων πού ὁ καθένας μας ἔχει, εἴτε εἶναι ἔγγαμος εἴτε εἶναι ἄγαμος, δέν ἦταν γιά ἐμᾶς μιά περίοδος θερινῆς ραστώνης. Διότι ἡ ραστώνη, ὅπως γνωρίζουμε ὅλοι, εἶναι ἀσύμβατη τόσο μέ τήν χριστιανική μας ὅσο, πολύ περισσότερο, καί μέ τήν κληρική μας ιδιότητα.

Καί αὐτό ἀφενός, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας συνέστησε στοὺς μαθητές του καί κατ' ἐπέκταση καί σέ ὅλους ἐμᾶς, «γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε ἵνα μή εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν», καί ἀφετέρου, διότι ὁ ἰδρυτής τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι ὁ διάβολος «περιπατεῖ» νύκτα καί ἡμέρα «ὡς λέων ὠρυόμενος ζητῶν τίνα καταπίη».

Εἶναι, ἐπομένως, αὐτονόητο ὅτι γιά ἐμᾶς τοὺς κληρικούς δέν ὑπάρχουν περιθώρια χαλαρώσεως οὔτε γιά τόν ἑαυτό μας οὔτε γιά τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, στή διακονία τῶν ὁποίων μᾶς ἔθεσε ὁ Χριστός, ἀλλά ἀπαιτεῖται διαρκῆς ἐπαγρύπνηση καί συνεχῆς μέριμνα γιά τόν εὐαγγελισμό τους, κατά τό πρότυπο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος δέν ἐπιτρέπει στόν ἑαυτό του τήν παραμικρή ἀνάπαυση, λέγοντας «οὐαί μοι, ἐάν μή εὐαγγελίζωμαι».

Ὁ εὐαγγελισμός καί ἡ διακονία τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἓνα καθῆκον καί ἓνα χρέος, τό ὁποῖο μᾶς ὑπενθύμισε ἡ Ἐκκλησία μας μέ τό ἀρνητικό παράδειγμα τῶν ὀκνηρῶν καί κακῶν γεωργῶν, πού περιέγραψε ὁ Χριστός στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς περασμένης Κυριακῆς.

Μᾶς τό ὑπενθυμίζει ὁμως καί σήμερα μέ τό θετικό παράδειγμα τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ καί τῶν τέκνων της, ἡ μνήμη τῶν ὁποίων συμπίπτει μέ τήν πρώτη ἱερατική σύναξη τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως.

Ἡ διακονία τοῦ κληρικοῦ δέν ἔχει ὥραριο, δέν ἔχει διακοπές, γιατί δέν εἶναι ἓνα ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα. Εἶναι διακονία. Εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ, στό ὁποῖο ἀποφασίσσαμε νά ἀφιερῶσουμε τή ζωή μας ὁλόκληρη, τίς δυνάμεις μας ὅλες, τά χαρίσματα καί τίς ἱκανότητες, τίς ὁποῖες μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός, κατ' ἀποκλειστικότητα. Καί πρέπει νά εἴμεθα ἔτοιμοι νά ἀσκοῦμε αὐτή τή διακονία τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων καί τῆς μαρτυρίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκόμη καί ἐάν αὐτά ἀπαιτοῦν θυσία, κόπο ἢ καί μαρτύριο, ὅπως στήν περίπτωση τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ καί τῶν τέκνων της.

Δέν θά πρέπει νά τό ξεχνοῦμε ποτέ στή ζωή μας, ἀλλά νά τό ἔχουμε καθημερινά κατά νοῦν, ὅτι ἐμεῖς ἐπιλέξαμε, μέ τή θέλησή μας, νά ὑπηρετήσουμε μέ ἀφοσίωση στό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Θεός ὅχι ἀπλῶς μᾶς δέχθηκε ὡς διακόνους τους, ἀλλά καί μᾶς τίμησε μέ τό μέγα χάρισμα τῆς ἱερωσύνης. Μᾶς ἐνέδυσσε μέ τήν ἱερατική στολή πού πρέπει νά μᾶς ὑπενθυμίζει διαρκῶς τή χάρη τῆς ἱερωσύνης μέ τήν ὁποία μᾶς περιέβαλε κατά τήν ἡμέρα τῆς χειροτονίας μας, ἀλλά καί τή δυνατότητα πού μᾶς προσέφερε νά μεταδίδουμε αὐτή τή χάρη στοὺς ἀδελφούς μας, καί ἀκόμη περισσότερο νά ἀγγίζουμε μέ τά χοϊκά χέρια μας τό Πανάχραντο Σῶμα του.

Μᾶς ἔδωσε τήν εὐλογία νά φέρουμε τόν σταυρό του στό στήθος μας ὅχι ὡς κόσμημα ἀλλά ὡς υπόμνηση ὅτι ἡ ἱερωσύνη εἶναι σταυρική διακονία καί ὅτι ἔχουμε χρέος νά φέρουμε καθημερινά τόν σταυρό τοῦ Κυρίου μας καί φυσικά νά τόν ἀκολουθοῦμε.

Καί ἐάν ἐπιτελοῦμε τό ἔργο μας «μή ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης» ἀλλά ἐξ ἀγάπης, τότε νά εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι αὐτό θά ἔχει μεγαλύτερη ἀπήχηση στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί θά ὠφελοῦνται περισσότερο πνευματικά, ἀλλά καί ἐμεῖς θά ἔχουμε περισσότερη χάρη καί εὐλογία ἀπό τόν Θεό καί στή ζωή μας καί στή διακονία μας.